

Tu ești prea specială

Gabriel Stănciulescu

Tu ești prea specială

Ai iubit cu pasiune, dragostea și viața,
Trăirile dorite în brațe le-ai cuprins,
Provocări stârnite ți-au rasfatat dorința
Și ai dăruit farmec, celor care te-au atins.

Atragi privirile, seduse, ca-ntr-o frondă,
Zăvorești în neanturi patima ce ai comis,
Ești ca o divă, prea specială și profundă,
În rolul ce-ai jucat, nu-i loc de compromis.

Nu e răstălmăcire, dar cugetu-i convins
Că pentru tine tot ce-nseamnă fericirea
Nu și-a întâlnit destinul, și n-a atins...
Abisul iubirii, fiorul și-mplinirea.

Așa-i în viață, te îndeamnă des ispita,
Să îți dorești, conștient, ce sigur n-o să ai,
Să sperî continuu, că îți va dăruî ursita
Din ce în ce mai mult, și mai bine, decât dai.

Cândva, amândoi, ne vom revedea trecutul,
Vom pleca privirea, ascunsă în absolut,
Și apoi, împăcați, vom regreta la gândul
C-am ispravit idila, ce nu a început.

Rămâne prietenia, iubire fără scop,
Rămâne bucuria momentelor ce-mi dai,
Și-mi mai rămâne visul că-ți voi fura un strop
Din farmecul privirii, ce din belșug îl ai!

Autor: Gabriel Stănciulescu